

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2004/2023
30.08.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Јасмине Стаменковић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Бранислав Манић, адвокат из ..., против туженог Дом здравља „Панчево“ из Панчева, кога заступа пуномоћник Александра Смилевски, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 627/23 од 22.02.2023. године, у седници одржаној 30.08.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 627/23 од 22.02.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 627/23 од 22.02.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву П1 5/22 од 19.10.2022. године, ставом првим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужиља тражила да се обавезе тужени да јој на име неисплаћених трошкова за исхрану у току рада - топлог obroка и регреса за коришћење годишњег одмор за период од јуна 2017. године закључно са мајем 2020. године исплати појединачне месечне новчане износе са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате, у висини и од датума доспелости који су ближи одређени у наведеном ставу изреке. Ставом другим изреке, обавезана је тужиља да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 142.020,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 627/23 од 22.02.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиља је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и битних повреда одредаба парничног поступка, са позивом на члан 404. Закона о парничном поступку(а погрешно и на члан 403. став 2. тачка 2. истог закона, који се не може применити у конкретном случају).

Одлучујући о дозвољености ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови из става 1. овог члана за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној јер у конкретном случају, узимајући у обзир врсту и природу спора, садржину тражене судске заштите и начин пресуђења не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, за уједначавањем судске праксе, нити потреба новог тумачења права. Дати разлози одлука нижестепених судова о одбијању тужбеног захтева у складу су са закључком усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 05.07.2022. године и постојећом судском праксом Врховног касационог суда и Врховног суда у тумачењу и примени релевантог материјалног права, а код утврђења да је тужилци, која је запослена у јавној служби, исплаћивана плата у чијем коефицијенту је садржана накнада трошкова за исхрану у току рада (топли оброк) и регрес за коришћење годишњег одмора, у смислу члана 4. став 2. Закона о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС“, бр. 34/2001...123/21), како су то правилно закључили и нижестепени судови. Тужилка се у ревизији није позвала ни на једну одлуку овог суда која би указивала на постојање различитих судских одлука у истој чињеничној и правној ситуацији као у конкретном случају.

Из наведених разлога нису испуњени услови да се у овој правној ствари прихвати одлучивање о ревизији тужилке као изузетно дозвољеној, па је на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни суд одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате неисплаћених трошкова топлог obroка и регреса поднета је 19.06.2020. године. Вредност предмета спора означена у тужби је 144.000,00 динара, а касније према сниженом тужбеном захтеву је 114.600,60 динара, који износи очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање у коме вредност предмета спора не прелази законом прописани имовински цензус за дозвољеност ревизије, то је Врховни суд нашао да је ревизија тужилке недозвољена на основу члана 403. став 3. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић